

Hai bàn tay

Sài gòn năm 1911. Năm ấy, Bác Hồ hai mươi một tuổi. Một hôm, anh Ba (tên Bác Hồ lúc bấy giờ) được một người bạn đưa đi xem đèn điện ở trước cửa tiệm cà phê của Pháp, xem chiếu bóng và máy nước. Những cái đó trước kia anh chưa hề thấy.

Hai người dắt nhau đi nhiều nơi trong thành phố, những cảnh tượng đầy rẫy bất công đập vào mắt họ. Đột nhiên anh Ba hỏi người bạn:

- Anh Lê, anh có yêu nước không?

- Người bạn ngạc nhiên và đáp:

- Tất nhiên là có chứ.

Anh Ba hỏi tiếp:

- Anh có thể giữ bí mật được không?

- Có!

- Tôi muốn đi ra nước ngoài, xem nước Pháp và các nước khác. Sau khi xem xét họ làm như thế nào, tôi sẽ trở về giúp đồng bào nước ta. Nhưng nếu đi một mình, thật ra cũng có điều mạo hiểm, ví như khi đau ốm. Anh muốn đi với tôi không?

- Nhưng bạn ơi, chúng ta lấy đâu ra tiền mà đi?

- Đây, tiền đây! Anh Ba vừa nói vừa giơ hai bàn tay.

- Chúng ta sẽ làm việc. Chúng ta sẽ làm bất cứ việc gì để sống và để đi. Anh cùng đi với tôi chứ ?

Bị lôi cuốn vì lòng hăng hái của anh Ba, anh Lê đồng ý. Nhưng sau đó anh Lê không có đủ can đảm để giữ lời hứa.

Thế là chỉ có một mình anh Ba, rời cảng Nhà Rồng bước chân xuống tàu để đi sang các nước, trước hết là sang Pháp.

Với quyết tâm và lòng yêu nước sâu sắc, Bác đã làm nhiều nghề khác nhau như : phụ bếp, bồi bàn, quét tuyết...suốt từ 4 giờ sáng đến 9 giờ tối hằng ngày. Bác chỉ mong sao tìm ra con đường giải phóng cho dân tộc.

Ý chí, nghị lực của anh thanh niên Nguyễn Tất Thành thật lớn lao, niềm tin, lý tưởng của anh thật cao đẹp. Với lý tưởng, niềm tin ấy đã thành sự thật, bởi chính sự ra đi của anh đã mở ra bước ngoặt cho dân tộc và sau đó mang lại tự do, độc lập cho Tổ quốc và ấm no, hạnh phúc cho nhân dân.